

Camp

REWARD

— \$10,000 —

IN GOLD COIN

Will be paid by the U. S. Government
for the apprehension

DEAD OR ALIVE

of

**Čtení pro silné nervy, které nevině začíná,
ale hrozně končí.**

Kamarádi, komu z vás by se nelíbilo hrát na banjo. Jenže tekových, kteří to umí je v porovnání s těmi ostatními pouze hreška. Banjo však neslouží pouze k vyluzování zvuků, ale může sloužit i jako předmět proaické denní potřeby. Tímto způsobem mohou banjo ovládnout i ti, jež se nikdy nenaučili hrát ani na triangu. Přejdeme však k věci - k jádérku problému. Máte-li banjo u sebe, uchopte je a pozorně se zadívejte na jeho tvar. Nic vám nepřipomíná? Opravdu ne?! Někteří lidé jsou bez fantazie a tak třeba v banju nikdy neuvidí zárodek polní lahve, čili čutory. A to nejen tak ledajaké čutory, čutory na jeden nápoj, kterou má kdejaký pačour. Naše banjo-čutura totiž pojme pět druhů nápojů, aniž bychom je míchali. Jistě jsme již probudili v každém čítajícího labužníka dobrého pití, a proto můžeme uvést vlastní terminologii tak, abychom byli schopni popsat jednotlivé funkční díly našeho banje. Dříve však varování: Prosíme čtenáře hudebníky, stavitele varhan a la-diče pítan /pítaní mohou číst bez obav dále/, aby tedy přestali číst, neboť mohou zešlést či dostat zánět mozku.

Povinnost lidumila je splněna... varoval jsem tedy, když vidíte banjo, tu musíme konstatovat, že se skládá z válce, jehož poměr výšky ku průměru je menší jedné. Ž takto popsaného válce je vyveden jakýsi klacek na konci pravidelně rozšířený. Této sukovicí se říká také krk a jejímu konci se říká ...? No, prostě té nevíme, tak si opět zaveleme vlastní termín následujícími způsoby. Pozorujeme-li banjistu při hře na svrchu zmíněný nástroj /banjista by přece mohl hrát i na buben/ tu zjistíme, že ten člověk koná na onom konci jakési šmátravé pohyby jako láby zamačkával komára nebo štěnici. Protože námi diskutovaná část je poslední na krku a činí se na ní popisovaný pohyb, tak můžeme ji bez obav nazvat závěrzmačen /závěr + zmačk-noutí/. Na ozvučném váci, krku a závěrzmačen je nappnuto pět drátů nestejného průměru. Vypadají jako dráty z kanape, ale z kanape nebudou, neboť se jim

řiká struny.

Tyto struny jsou na količkách závěrnáku napínány pomocí čudlů.

Zde je jistě analogie se skřipcem, kde se místo struny napíná mlučený. Nutno dodatže natažený na skřípce dělá také pěkný kravál, ale na banjo nemá, ať žve sebevíc. Vratme se však k ozvučenému válci našeho banja, resp. k jeho vnitru, jež rozdělíme na pět hermetických přepážek. Jak to přesně provést necháme na tvůrčím důvtipu čtenáře, neboť my jsme zřídlem idey a detaily se nezabýváme - ostatně, tuto metodu praktikují všichni geniální myslitelé. Tedy válec jsme rozdělili pěti přepážkami na pět subválců. Z každého subválce je vyveden kanálek do jedné struny jež musí být přirozeně dutá. Rezonance duté struny je pak zcela vedlejší. Strunodutina bude na závěrnáku přecházet v čudlodutinu, kde bude její konec všeobecně nazvaný úsilím. A právě toto úsilí bude klíčovým bodem našeho nástroje neb odtud bude proudit vlastní obsah. Tímto ovšem nemíníme vodu ani šaratici. Nutným předpokladem elasticity a rozkoši je ovšem proces, jenž nazveme transportem nápoje do banja. Transport učiníme opět ústím, ale na druhou stranu, než z ústí odléváme, popř. sajeme. Teď znovu pro ty nechápavé: Když už tam budete, tak ústím zase polejete nápoje ven, tzn. polejete je tam, kde právě jste, abyste nápoje nevozili zpět tam, kde jste je nalili tam dovnitř. Věru však nevíme, co budete dělat, až polejete do ústí nad Labem, kde budete ústím přelévát tam a zpět nápoje. Tady asi bude nejlepším řešením utopit se skrz ústí v Ústí v Labi...

A pokud jste nezmagořili, tak ahoj na nějakém vandru v ústí nebo v Ústí ?

Johnsen a kapitán

Jednoho dne se

nám stala tato celkem nepříjemná věc. Mužstvo dostalo rozkazy, aby zametlo prachárnu v podpalubí a spočítalo soudky se střelným prachem. Byla to práce životu nebezpečná a proto pan kapitán zůstal raději na palubě, neboť byl příliš vznětlivý a obával se, že by prach mohl od něho snadno chytit. Hráli jsme spolu oblíbenou hru "Člověče nezlob se" a když pan kapitán již po čtvrté prohrál, tak se rozčilil, že hru roztrhl a hodil do moře. Pak mi pravil: "Jdi milý Jamesi dolů do prachárny a podívej se, jestli mužstvo koná dobře svoji povinnost a jestli tam nikdo nekouří." Uposlechl jsem pana kapitána a odešel jsem do podpalubí. Otevřel jsem dveře prachárny a pravil jsem: "Tak hoši, ať to lítá", ale nedořekl jsem, neboť v tom okamžiku se ozvala rána, za ní druhá, třetí a už toš skutečně lítalo. Jenomže já měl na mysli práci a ona lítala celá loď. Mezi mužstvem nastala strašná panika. Někteří se modlili, jiní rychle psali domů na Rozloučenou, ostatní balili kufry. Vyběhl jsem nahoru, zastihl jsem, jak pan kapitán hodlá skočiti přes zábradlí do moře. Když mě spatřil, zastyděl se a skočil zase zpět na palubu a padli jsme si v objetí: "Zlatý Jamesi, plakal chudinka" všechny je přísahně potrestán, jakmile jen...", ale už nikoho nepotrestal, neboť v tom jsme oba vyletěli do povětří, pevně se držíc a zpět na palubu jsme již nedopadli, poněvadž se loď několikrát převrátila a pak se nad ní moře zavřelo. Dopadli jsme do vody a kapitán se hned potopil. Vyplaval však za chvíli a pohodlně seděl na soudku od povidel na němž bylo místo i pro mě. Dvěma pohyby paží dostal jsem se k němu a zanedlouho jsme seděli vedle něho. Pan kapitán se třásl na celém těle a nebyl schopen promluvit slova. Ostatně to bylo jen dobře. Byl by se beztak jenom zlobil a já bych to odnesl. Avšak netrvalo to dlouho a pan kapitán přece promluvil: "Všechno je ztraceno, ach ti darebáci, kteří to zavinili, ti se mně budou zodpovídat, budu krutě trestat." Nechal jsem pana kapitána mluvit a u-

važoval jsem, jak se mohlo jenom stát. Ale pan kapitán mě přerušil otázkou: "Kdo to tam kouřil? Tam někdo musel kouřit." Ujišťoval jsem pana kapitána, že nikdo. Vtom mě pan kapitán zarazil: "Jamesi, přístup blíží a pohled mi do očí!" Blíže jsem přistoupit nemohl, poněvadž jsme byli na soudku namáčkáni jako slanečci a pohledět do očí panu kapitánovi bylo ještě těžší. Vzpomněl jsem si totiž na něco a zbledl jsem nevyslovně. "Ha, nebyls to ty, kdo tam kouřil? Řekni pravdu, nebudu tě teď trestat." "Pane kapitáne," zašeptal jsem, a slzy mi přitom vytryskly z očí, "asi jsem to byl já, teď si vzpomínám, že jsem měl v ústech doutník." Pan kapitán dodržel slovo a hned mě nepotrestal. Jenom se mnou asi dva dny nemluvil. Třetího dne vpoledne pojednou pan kapitán zvolal "OSTROV! Tři míle před námi, veslujte přímo na západ." Vnořil jsem vesele ruce do vody a vesloval jsem. Kvečeru jsme připluli k ostrovu a jáž zdaleka nás vítal křik obyvatel, kteří nás na můj spatřili a na břehu radostně očekávali. Konečně jsme dorazili ke břehu. Pan kapitán vystoupil první a políbil zemi. Chtěl jsem učinit totéž, ale už mi na to nezbyl čas, neboť nás ostrované chopili a s nadšeným křikem vedli do lesa. Byli to lidojeři...

Zdravit či nezdravit

Nemám v úmyslu dělat ze vzájemného zdřavení, z toho pouhého pronesení AHOJ nějaký problém. Ale když se na vandrech setkávám s některými trampy, je mi až ztrapně, když mi na můj přátelský pozdrav ani neodpoví. To si připadám, jako bych do trampské řbliny ani nepatřil. Ujišťuje mě jedině vědomí, že musím spadat do trampského národa právě tak jako oni. Mám dojem, že mnohým jde o to, kdo má pozdravit jako první.

"Já jsem starší, přece nebudu zdravit první," "Dyť je to zelenáč" a mnoho jiných odpovědí jsem dostal, když mi na mou otázku tázaný odpověděl, proč nepozdravil toho druhého. Nevím, ale pokud

se pamatují, tak moje osobnost ještě nikdy ne-
 utrpěla tím, že jsem pozdravil očividně mladší-
 ho nebo staršího trampa. Je fakt, že mladší má
 zdravít staršího, méně zkušený zkušenějšího,
 srovna tak jako se vážený tramp zdraví první.
 Ale tady jde právě o to, že leckterý trampík
 si myslí, že právě on je starší, že právě on je
 zkušenější a očekává pozdravení. A jeho hrdost
 "správného trampa" mu nedovolí, aby zdravil on.
 Přece nebude zdravít kdejakého "takytrampa".
 Jak to asi působí na starého veterána, když při
 toulce přírodou potká "ty mladé" a oni okolo
 něho možná půlstoletí trampování přejdou bez po-
 všimnutí pochopí jistě každý solidní člověk.
 Vždyť to prostě AHOJ je to nejmenší, čím mohu
 dát kamarádovi najevo své přátelství, svou úctu
 nebo uznání. A klíví, jestli se tá u kamaráda svým
 přátelským pozdravem nepodaří rozehnat případný
 smutek, vzbudit radost či potěšení. A nebude to i
 zároveň radost pro tebe?!

Tak nezapomeň. Kamarádský pozdrav při setkání ješ-
 té nikdy nikoho neponížil ani nepovýšil. Je to
 jen slušnost a zároveň nejmenší důkaz přátel-
 ství, jaký můžeš dát.

A H O J !

R.Š.

Černý závoj

1. Stalo se do dávno,už je to roků pár
chlape zabili tam co stával bar.
Dva to viděli a oba dva říkaj,
že vypadal jak já ten chlap co utíkal.

Ref: Každou noc když všichni spí
její pláč až k nýmu hrobu zní
Nikdo neví,nikdo nezná
nikdo to neví jen já.

2. Soudece se mě ptal jaký m š alibi,
bud jsi jinde byl nebca ho zabil ty.
Já tam tiše stál a pot se ze mne lil
jen kamaráda žena ví kde jsem tu noc byl.
3. Už oprátku mi chystaj a kněz mi sbohem dal,
a dole stála žena co jsem s ní tu noc spal
Dole stála žena vedle ní kamarád
co myslí že má jen jeho,a to mu nechci brát.
4. Tak trhli podlahou a já byl k nebi bliž
a ona stála dole jen o,dva metry níž
Pozdě navečer když kamarád šel spát
tak přišla na můj hrob mi s pláčem
sbohem dát,